

om Nødtigheden af den Ordning, der blev truffen i 1867 med Hensyn til Studsmaal, i alt Fald fortjener Overveielse og virkelig er under Overveielse, at gjøre en saadan Forandring, som her er foreslaaet, støttet ved en saadan Motivering. Det er imidlertid fra deres Side, som ellers synes, at være tilbøielige til at sympathisere med Lovforslagets § 8, hvad Forholdsattesten angaar, indvendt imod denne Paragraf og gjort gjældende til Fordel for Udvalgets Forslag, at der ikke er nogen Grund til at tage i Betænkning at paalægge Arbeidsgiveren det som Pligt at meddele saadanne Attester. Det er Noget, jeg forsaavidt kunde henstille; dersom man ikke nærer nogen Betænkning ved at paalægge Arbeidsheren det som Pligt at meddele Attest, ikke alene om Tiden men ogsaa om Forholdet, da vil en saadan Ordning ikke møde nogen bestemt Modstand fra min Side; men jeg skal dog tillade mig at bemærke, at det forekommer mig meget mindre betænkeligt at paalægge Arbeidsheren at meddele Attester, naar disse kunne gives i selve den ham præsenterede Opholdsbog, end naar man paalægger ham at give en særlig Løs Attest. Det kunde synes at være en fuldstændig ligegyldig Ting, om han meddeler Attesten i Bogen eller paa et løst Papir, men naar man tager Forholdene, som de ere, og Menneskene, som de ere, nærer jeg slet ikke Tvivl om, at en stor Del af de Arbeidsgivere, som der her er Tale om, ville finde, at det er langt besværligere at skulle tage et særligt Stykke Papir og skrive en formelig Attest, end at gjøre en ganske kortfattat Paategning i en Opholdsbog. Jeg vil for mit Vedkommende altsaa tillade mig at bede det ærede Udvalg maasse henvende sin Overveielse paa disse Punkter endnu en Gang inden 3die Behandling.

Ordføreren (Ogenbøll): Den høitærede Minister sluttede jo med at anmode Udvalget om at henvende sin Opmærksomhed paa disse Punkter til 3die Behandling, og det tillader jeg mig at opfatte saaledes, at den høitærede Minister ikke foreslaar det høie Thing at stemme mod Udvalgets Endringsforslag og tage Lovforslagets Paragrafer i den Stikelse, hvori de foreligge. Der er derfor ikke nogen særlig Anledning for mig til vidtløftig at komme ind paa de Udtalelser, der nu i dette Dieblis fremkom fra den høitærede Minister, og jeg skal derfor indskrænke mig til et Par Bemærkninger. Jeg vil da navnlig begynde med, at jeg ikke kan være enig med den høitærede Minister i, at omtrent den samme Garanti skulde være givet

ved Lovforslagets §§ 6, 7 og 8 i deres nuværende Form, som forhaabentlig vil være givet ved dem i den Form, hvori de ere foreslaaede ændrede af Udvalget. Naar man nemlig ser paa Lovforslagets § 6, er det klart, at Koncipisten er gaaet ud fra den Forestilling, at naar en Udlandning har faaet sin Opholdsbog paategnet til et bestemt Sted, saa vil han i Reglen altid vandre hen til dette Bestemmelsessted og melde sig der; men ser man hen til de virkelige Forhold, saa vil i 9 Tilfælde af 10 den Paagjældende maasse slet ikke komme til det Sted. Disse Regler i § 6 kunne være rigtige og gode nok, naar Tælen er om ordentlige Reisende, der virkelig have til Hensigt at reise et bestemt Sted hen; men de egentlige Bagabonder have i Grunden kun til Hensigt at reise fra Sted til Sted uden at forsøge paa at faae Arbeide. Naar saaledes f. Ex. en Person indfinder sig paa Kjøbenhavns Politikammer og beder om at faae sin Opholdsbog paategnet til Odense eller Alborg, saa vil han i 9 Tilfælde af 10 slet ikke komme til noget af disse Steder. Naar den høitærede Minister siger, at Forskjellen mellem Lovforslagets § 6 og Udvalgets egentlig er den, at Udvalget paalægger den Vedkommende at melde sig, ikke alene naar han kommer til Bestemmelsesstedet, men paa ethvert Sted, hvor han faar Arbeide, saa er der dog egentlig ikke nogen Meningsulighed mellem de to Udfattelser. Der staar jo nemlig i Lovforslaget, at han skal melde sig paa ethvert Sted, hvor han tager Ophold i mere end 24 Timer, saa at han altsaa er nødt til at melde sig, naar han faar Arbeide, og den eneste Forskjel mellem Lovforslaget og Udvalgets Forslag er altsaa den, at naar den Paagjældende faar Arbeide, skal efter vort Forslag hans Opholdsbog afleveres til Politiet. Dette Forslag er fremkommet i den Hensigt, at Politiet til enhver Tid kan være vidende om, hvilke Personer der har Ophold i Jurisdiktionen. Det er ikke noget Nyt, idet den ældre Lovgivning har langt mere skærpene Regler end disse med Hensyn til Anmeldelsespligten for Personer, der komme til et fremmed Sted. Jeg skal i den Henseende henvise til Frd. af 24de Juli 1822. Naar de Herrer ville læse dennes første Paragrafer igjennem, ville De finde, at deri staar, at Enhver, som paa Landet kommer til et Sogn og tager Ophold der i mere end 24 Timer, skal melde sig hos Præsten. Præsten skal da examinere ham, og finder han det mindste Mistenkkelige ved ham, skal han sende ham til Sognefogden, og denne skal da transportere ham til Herredsfogden. Flere lignende Bestemmelser findes, som have til